

Zatvorska priča: Šoping

Prethodno poglavlje: [Zatvorska priča: Zatvorski recepti](#)

Postoji gomila prehrambenih i higijenskih proizvoda čije slanje pritvorenicima nije dozvoljeno, kao što su na primer sokovi, keksi sa filom, namazi, čajevi, pena za brijanje i još mnogo toga. Iz tog razloga, kao i zbog toga što mnogi pritvorenici ne dobijaju pakete, već samo uplate spolja, a i zbog još pregršt razloga (kao što je sticanje ogromne zarade) postoji nešto što se zove zatvorska kantina.

Na kantini može danas da se kupi sve i svašta: hrana, higijenski proizvodi, cigarete svih popularnih marki, sokovi, društvene igre, čak i vodene boje, četkice i tempere. Nekada zatvorska kantina nije bila tako dobro snabdevena. Stariji likovi koji su bili pre desetak godina u CZ-u pričali su mi da je tada na kantini bilo bukvalno samo cigara, kafe i toalet papira. Danas je kantina stvarno dobro snabdevena, ali je ogroman problem to što je sve jebeno preskupo. Cene su potpuno nenormalne i UVEK smo se zgranjavali iznova i iznova kada bi neko u sobi dobio novine, a uz novine one silne kataloge iz raznih supermarketa, u kojima smo videli da su cene napolju bez preterivanja 20-30 posto niže nego na kantini. Jedino su cene cigara bile iste kao i napolju.

Uplaćivanje para pritvorenicima se odvija preko šaltera, nakon čega pritvoreniku pub donese priznanicu u sobu. Na taj način su svi u sobi „u toku“ koliko ko ima kinte na računu.

Odlazak na kantinu se odvija tako što u jednom danu par blokova obavlja kupovinu, a taj dan je unapred određen za svaki blok. Dakle, ako je dan za kantinu na mom bloku bio recimo utorak, onda svakog utorka idem na kantinu. Niko ne zna kada će doći pub koji nas vodi do kantine. To može da se desi bilo kad između 8 ujutru i 4-5 popodne. Pošto svaki blok ima dva ulaza, tj. dve strane sa 3-6 soba, čak i kada naš blok

dode na red, sve zavisi od toga odakle će pub da krene da vodi robijaše: da li će da krene od prvog ili od drugog ulaza, da li će da krene od prve ili poslednje sobe na ulazu, ili će da mu nešto pukne u glavi, pa će da krene od treće i četvrte sobe.

Kada se konačno približi trenutak odlaska na kantu (tj. kad smo sledeći), pub se prodere da se spremimo, mi se spremimo i onda čekamo sa svojim brižljivo pripremljenim spiskovima da nas poput male dece čika policajac odvede u šoping. Vrata se otvaraju, izlaze svi oni koji imaju para na računu, a u sobi ostaju jedan do dva Cigana i neki matorac bez kučeta i mačeta, koji su obavezni stanovnici svake sobe, jer nema sobe koja nema par takvih individua, i uvek sam pizdeo kada mi svi odlazimo na kantu, a oni ostaju u sobi sa onim stavom „dobro sam“, a u stvari im je bedak. Izvode nas ispred ulaza u blok, postrojavamo se uza zid bez da nam iko to kaže, okrenuti licem ka zidu sa podignutim rukama prislonjenim na zid i raširenim nogama kako bi nas žandar pretresao iz nekog neshvatljivog razloga. Nakon toga idemo onim kilometarskim centralnim hodnikom, prolazeći pored pubova i medicinskih sestara, koje se, da kažemo, provokativno smeškaju, spuštamo se kružnim stepenicama na prvi sprat, gde je kanta, pub otvara vrata i ulazimo.

U to vreme za kompjuterom koji je služio kao kasa, radila je jedna simpatična debela žena, koja je bukvalno svakog pritvorenika oslovljavala po imenu (!) i koja je bila jedino zaposleno lice u CZ-u koje je bilo prijatno prema robijašima. Osim nje, na kantini su uvek radila i dva slobodnjaka (robijaša koji služe kaznu u CZ-u na posebnom bloku predviđenom za izdržavanje kazne), koji su donosili sve ono što robijaši hoće da kupe. Sam izgled kantine nije bio ništa posebno, to je bila jedna mala soba sa pultom na sredini koji se proteže od zida do zida. Iza njega je sedela kasirka i primala narudžbine koje prenosi slobodnjaku u zadnjem delu sobe koji se nastavlja u hodnik koji skreće desno i ima

funkciju magacina.

Sve je to naizgled fino urađeno i čovek bi mogao da opušteno obavi kupovinu da nije tu žandar koji konstantno panično požuruje i skiči kao da će svakog časa plafon da nam se sruči na glave. S obzirom da je 90 posto artikala uskladišteno izvan vidokruga robijaša, dosta vremena odlazi na pitanja tipa „imate li to i to?“ i „pošto je to i to?“, pa onda još razmišljanje i preračunavanje, šta uzeti i koliko uzeti, pa međusobno dogovaranje. Sve to još više iritira žandara tako da sam čin kupovine prolazi pod izuzetnom tenzijom.

Nakon obavljanja kupovine potrepština po paprenoj ceni, pub nas vraća u sobu istim putem kojim smo došli, ulazimo u sobu, i to je taj veliki događaj dana. Ljudima na slobodi se ne može na adekvatan način rečima dočarati taj osećaj čudne, sulude ispunjenosti osećajem da ti se nešto prijatno desilo, da si odradio nešto bitno, a u stvari si samo bio na desetak minuta do jebene kantine. Ali si time sebi makar na kratko promenio monotoni šablon svakodnevnice u CZ-u.

Nema veze što je sve preskupo, nema veze što neko uzima masnu kintu od ljudi koji se nalaze u jako teškoj situaciji (samim tim što su u zatvoru), nema veze što žandar sve vreme nešto zvoca, bitno je to što se na par minuta izlazi iz one rupe osvetljene neonkama i začinjene vlagom. To je bitno, to je šoping.

Sledeće poglavlje: [Zatvorska priča: Higijena](#)